

добъръ, честенъ и се молишъ на Бога да те запази отъ куршума, той ще те запази. Азъ това съмъ констатиралъ.

V в. — Господъ не се мѣси въ човѣшкитѣ работи.

IV в. — Какво? Кой ти каза? Ако знаешъ само, какво се случи веднѣжъ въ нашата рота, ще видишъ, дали Господъ се мѣси въ човѣшкитѣ работи, или не.

II в. — Кажи да видимъ, какво ще излъжешъ.

IV в. — Никаква лъжа.

II в. — Ха де! Макаръ че лъжешъ, но поне майсторски лъжешъ. Кажи да чуемъ, хемъ и ще си огпо-
чинемъ.

IV в. — Въ нашата рота имаше единъ, когото осждаха на разстрелване, като тѣзи, гдето сега ще ги разстрелватъ.

II в. — После?

IV в. — После го изкараха на стрелбището и го стреляха седемъ пѣти съ залповъ огънь, безъ да могатъ да го олучатъ.

VI в. — Ама лъжа, а! — Всички се смѣятъ.

II в. — Разбира се, че войницитѣ не сж стреляли въ него.

IV в. — Глупости! Седемтѣ пѣти смѣняха командитѣ и командиритѣ. При последнитѣ три команди преглеждаха прицела на всѣки войникъ при грѣмването, но пакъ не олучиха осждения.

VI в. — После?

IV в. — После фелдфебелтъ се разсърди и по заповѣдъ на ротния отиде до самия осждень и изстреля въ главата му всичкитѣ патрони на револвера си и така го убиха. Но презъ нощъта Господъ наказва всички. Презъ нощъта неприятелтъ изсипа върху ротата ни страшенъ артилерийски огънь. Избити бѣха всичкитѣ ни началници до единъ, а отъ войницитѣ останаха само тукъ-тамъ по нѣкой живъ, но все тежко ранени.

II в. — Е! Случило се е така.

IV в. — Случило се е? Не. Защото на другия день гробътъ на осждения бѣше празень. Видѣли го, че рано сутринтъ възкрѣсналъ.

I в. — Да, да. Осждениятъ трѣбва да е билъ чевинень. Господъ тогава праща на виновнитѣ грѣмъ и мълнии, а погубения невинень възкресява. Това е вѣрно. Вѣрно е. — Другитѣ се смѣятъ.